

der var Bjergskraaningerne skovbevoksede næsten op til Tinderne; men i Syd lukkedes Udsigten af et mægtigt, fuldkommen nøgent, rødgraat Fjeld, „Hoher Goll“, hvis Sneryg de fleste Dage af Aaret var skjult af Skyer. Byen laa omtrent ved Foden af dette Fjeld og bestod af to Rækker tæt sammenbyggede Træhuse, som dannede en s-formet, stærkt stigende Gade i Fortsættelse af Landevejen, der løb langsmed Flodens højre Bred. Lidt nedenfor Byen, paa Toppen af en lille, fremskudt Høj, om hvilken Floden krummede sig, laa en gammel kindtandsformet Borglevning, der benyttedes som Tinghus. Til den anden Side løftede Kirken sig over Byen med et spydspidst, blodfarvet Spir.

Indtil for tre Fjerdingaar siden havde der paa begge Sider af Floden strakt sig et frugtbart Englandskab; og ved de største af Vandfaldene havde der ligget et Par Savskærerier og en Benmølle. Nu var Dalbunden et Kaos af Skiferblokke, Grusbunker, Stenhøje og Samlinger af nedstyrtede Træer. Hele Skovstrækninger laa her med Rødderne i Vejret og Toppene begravede i Lerslam. Hist og her mellem Stenene og Trærødderne ragede der Bygningsrester op, her en splintret Bjælke, hist nogle rustne Maskindele. Hele den lavest liggende Del af Byen med Jernbanestationen var blevet bortskyllet en Nat i Foraaret, da „Hoher Goll“ efter otte Døgn uafbrudt Regn havde rystet sine hvide Lokker. Og saa pludselig var Vandfloden kommen, at Folkene havde maattet redde sig ud af Husene i deres stumpe Linned. Fem Personer tilligemed et halvt Hundrede Stykker Kvæg var bleven revet bort af Strømmen og knust mod Klipperne.

Efter otte Maaneders Forløb var man nu kommen saa vidt med Rydningsarbejdet, at Banelinjen igen var farbar. De bortskyllede Strækninger af Landevejen ind til Byen var midlertidig bleven erstattet med Træbroer. Desuden havde man begyndt at regulere Strømlejet ved Sprængninger med Dynamit. Det var Hensigten at skabe en Slags Nødafløb bagom den fremskudte Høj, hvorpaa Borglevningen laa, og som ved sin Beliggenhed delvis havde foraarsaget Oversvømmelsen. Et Hundrede Arbejdere var daglig beskæftiget her, og tre af Blackburn & Gries' Ingeniører havde fast Ophold i Dresack.

Per havde lejet sig ind hos en gammel Sadelmagerenke, der boede omtrent midt i Byen i et bruntjæret Bjælkehus med Sten paa Taget og en halvlukket Svalegang, som vendte ud